

1217. 13. Nov. 1895: 1. Beh. af Lovf. ang. Borger- og Almuestolevesesen. 1218

sigelse); om Forlæbelse da — var meget velvillig stemt imod mig, og jeg kan ikke andet end påafskønne dette. Det er gaaet mig saaledes, at min Livsstæbne sjældent har ført med sig, at jeg er bleven udnævnt til noget, som jeg ikke var i Forvejen. Det var derfor meget rart og pænt af det ærede Medlem, at han vilde udnævne mig til en stor Froniker. Det er ganske vist ikke en Bestilling, der giver nogen Indtægt, men det store Spørgsmaal er jo dog alligevel, om det ærede Medlem er i Stand til at give mig en saadan Udnævnelse. Hvis jeg ikke selv havde de naturlige Forudsætninger for det, vilde en saadan Udnævnelse være af en meget tvivlsom Art, og jeg ved i øvrigt ikke, om den i noget Tilfælde er saa profitabel, at den er værd at sætte Pris paa (Afbrydelse). Nej, pensionsberettiget bliver man ikke. Der er imidlertid en Fejl ved denne Udnævnelse. Det er den, at det ærede Medlem sagde til mig i Forvejen, at det var bare Spøg, og derved falder det hele jo bort, saa at jeg ikke kan tillægge hans Udnævnelse nogen Betydning. Det ærede Medlem, jeg her taler om, det ærede Medlem fra Middelfart, var jo meget højt oppe, og det er han ofte, naar han taler. Det er ofte, naar det ærede Medlem rejser sig og taler, at de fleste af Tingets Medlemmer ikke kunne følge hans Flugt. Han talte om, at vi andre vare komne til Jordan — og han lod ikke til at være bedrøvet over, at vi vare komne derned —, men han selv var kommen rigtig højt op. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes det er gaaet til, medmindre han har siddet paa den anden Ende af Bissebrædet, saa at han, medens vi ere gaaede ned, er gaaet op, og det saa kraftigt, at han er fløjet helt op i Luften.

Rødt: Naar jeg har anmodet om Ordet, er det ikke min Mening at gennemgaa Lovforslagets enkelte Paragraffer. Det er nærmest kun for at fremsætte et Forretnings-synspunkt paa Sagen, og kun fordi jeg udrykkelig har Lovet Regerernes delegerede at tage Ordet i denne Sag. Der tales i den Stand, jeg hører til, meget om gode og daarlige, heldige og uheldige Konjunkturer; men vi pleje af enhver Situation, hvad enten den er god eller daarlig, at søge at udbrage det bedst mulige Facit, thi vi holde meget

af i Forretningsverdenen ved Narets Slutning at kunne fremvise en nogenlunde respektabel Balance. Det forekommer mig, at vi her i Tinget burde følge et lignende Princip. Hvis der da for Djebliffet spørges om Konjunkturerne, Chancerne for Lovgivningsarbejdet, forekommer det mig, at Chancerne ikke ere saa uheldige. Naturligvis kan man ikke altid møde med positive Resultater, men vi vide jo alle af Erfaring, at Lovgivningsarbejdet kan sætte Frugt paa to forskellige Maader. Man kan søge at forhindre daarlige Loves Fremkomst, og man kan søge at fremme gode Love. Vor Opgave burde efter min Mening være at have Opmærksomheden henvendt til begge Sider. Det Lovforslag, som her foreligger til Drøftelse, betegner, trods alle Indsigelser imod det, et meget væsentligt Fremstridt paa to væsentlige Punkter. Det ene er en Forbedring af Regerernes Kaar og det andet en Formindskelse af Børnetallet i Klasserne. Jeg mener, at disse ere positive Fremstridt, som man absolut bør godkende og værdsætte. Derimod er der fra Oppositionens Side fremsført en Del Indvendinger mod Forslaget, og de gaa enten i den Retning, at man, som det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen), ønsker en Udvidelse af de stedlige Skolekommissioner, eller at man, som fra mange andre Sider, ønsker fuldstændig Afskaffelse eller Ændring af Multstystemet. Hvis nu Regeringen havde fremsat sit Forslag som et Ultimatum, vilde der ingen Udsigt være til et godt Resultat, men, saavidt jeg forstod den højstærede Kultusministers Udtalelser, er man fra Regeringens Side ikke utilbøjelig til at ville underkaste Oppositionens Indvendinger en Drøftelse. Det er jo allerede noget. Vi komme derved ved dette Lovforslag ind i det samme Spor, som efter min Mening ethvert Lovforslag bør komme ind i her paa Danmarks Rigsdag. Man har fra enkelte Sider fremsat den Udtalelse, at vi næppe vilde faa ret mange Love, før vi fik et Systemstifte, men jeg tror, at man der er noget tilbøjelig til at overvurdere Følgerne af et Systemstifte. Havde vi et Venstreministerium — jeg taler her rent forretningsmæssig om det — vilde et saadant Venstreministerium jo kunne glæde sig ved et Flertal i denne Sag, men det vilde saa til Vengæld have et Flertal mod sig i Salen oven over os. Jeg